Σκοτεινές δυνάμεις τῶν παρασκηνίων

Κατάσκοποι καί ὑπερκατάσκοποι

Ἰσχυρότεροι καί ἀπό τήν περιβόητη C.I.A.

85ον

Οἱ τρεῖς καταχραστὲς δικάστη καν ἀπὸ ἕνα ὁρκωτὸ δικαστήριο τῆς Ἀλεξανδρείας τῆς Βιργινίας, στὶς 16 Δεκεμβρίου 1964.

Οἱ δυό, ὁ Γουάϊλυ καὶ ὁ Γκοὺ τελ κατηγορήθηκαν ὅτι εἶχαν δι απράξει ἀπάτη εἰς βάρος τοῦ ταμείου, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κατόρθωσαν, μὲ πλαστὰ δικαιολογητικὰ νὰ εἰσπράξουν 60 χιλιάδες δολλάρια, ποὺ κατέθεσαν ἐπ' ὀνόματί τους σὲ διάφορες τράπεζες. Ὁ τρίτος, κάποιος Λόφτις κατηγορήθη κε γιὰ «ψιλοδουλειές». Δὲν μπό ρεσε νὰ δικαιολογήση ἕνα ποσὸ 3883 δολλαρίων, ποὺ εἶχε ἀποσύρει ἀπὸ τὸ ἐμπιστευτικὸ ταμεῖο. Κατηγορήθηκε ὄχι τόσο γιὰ τὴν κατάχρησι αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ἀλλ' ἐπὶ ψευδορκία.

Ὁ Λόφτις ἀθωώθηκε. Οἱ δυὸ ἄλλοι ὅμως, ὁ Γουάϊλυ κι' ὁ Γκόντελ καταδικάσθηκαν σὲ φυλάκισι πέντε ἐτῶν ἐπὶ ψευδορκία καὶ ἀπάτη. Ὁ Γουάϊλυ καταδικάσθηκε καὶ γιὰ κατάχρησι. Καὶ οἱ δυὸ ἐφεσίβαλαν τὴν ἀπόφασι ἑνόρκων, ἀλλ' ἐν συνεχεία ὁ Γουάϊλυ παρητήθη τῆς ἐφέσεως καὶ προσῆλθε ὡς μάρτυς κατηγορίας στὴ δίκη τοῦ Λόφτις. Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1966 τὸ ἐφετεῖο ἀπέρριψε τὴν προσφυγὴ τοῦ Γκόντελ, ποὺ ἔτσι ἀναγκάσθηκε νὰ ἐκτίσῃ τὴν ποινή του.

Οἱ τρεῖς αὐτὲς ὑποθέσεις, ποὺ κατέληξαν στὰ δικαστήρια ὑπογραμμίζουν τοὺς κινδύνους, ποὺ συνεπάγεται ἕνα σύστημα ποὺ μέσα στὸ μηχανισμὸ τῆς λειτουργίας του συμπεριλαμβάνονται διανομὲς σημαντικῶν ποσῶν ὑπὸ τὴν μορφὴ μυστικῶν κονδυλίων. Τὰ μυστικὰ κονδύλια εἶναι ἕνας πειρασμὸς γιὰ τοὺς διαχειριστάς τους, ἂν συμβῇ νὰ ἔχουν ἐλαστικὴ συνείδησι. Πρόκειται γιὰ μιὰ ὑπόθεσι ποὺ «σηκώνει νερό» κάποτε μάλιστα πολὺ «νερό». Ἡ φύσις τῶν κονδυλίων ἀποκλείει ἢ ἐν πάσει περιπτώσει δυσκεραίνει τὸν συστηματικὸ ἔξω νυχιστικὸ ἔλεγχο.

Τὰ μυστικὰ κονδύλια, καὶ πρόκειται τὶς περισσότερες φορὲς γιὰ σημαντικὰ ποσά — μοιράζονται στὴ τύχη, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἐλεγχθῇ ἡ τελικὴ τύχη τους. Πρόκειται γιὰ ἕνα σύστημα, ποὺ ἐγγίζει τὰ ὅρια τῆς ἀσυδοσίας. Θὰ μποροῦσε νὰ συνοψισθῇ μὲ τὸ γνωστὸ ρητὸ «μπᾶτε σκύλοι ἀλέστε καὶ ἀλεσμένα μὴ δῶστε».

Ἡ λειτουργία του ἐξαρτᾶται κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ κατωτέρους ὑπαλλήλους τοῦ Πενταγώνου, ποὺ δὲν τολμοῦν κἂν νὰ σκεφθοῦν ὅτι μποροῦν νὰ σχηματίζουν ἀμφιβολίες γιὰ τοὺς ἰσχυροὺς διαφόρων ἀνωτέρων τους. Τὸ γενικὸ λογιστήριο δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ χώνει τὴ μύτη του στὶς ὑποθέσεις τῆς DIA καὶ τῶν στρατιωτικῶν γενικὰ γραφείων καὶ ὑπηρεσιῶν πληροφοριῶν.

Στὸ ἀμερικανικὸν ὑπουργεῖον ἐθνικῆς ἀμύνης καὶ ἀσφαλῶς καὶ σὲ ὅλες τὶς ὑπηρεσίες πληροφοριῶν οἱ πληρωμὲς τοῦ «ἐμπιστευτικοῦ ταμείου» βρίσκονται στὰ χέρια ὀλίγων προσώπων, ποὺ ὑποχρεοῦνται σὲ λογοδοσία μόνο στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ ὑπουργείου τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο κατοχυρώνεται τὸ δημόσιο συμφέρον, ἀλλὰ μόνο στὰ χαρτιά, ὄχι στὴν πρᾶξι.

Τὸ «ἰδιαίτερο γραφεῖο» τοῦ ὑπουργοῦ τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑκατοντάδες προσώπων. Θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηρισθῇ ἰδιωτικὴ λέσχη, δὲν εἶναι ὅμως μιὰ λέσχη καὶ τόσο κλειστή, δεδομένου ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ τόσα πολλὰ μέλη. Ὅπου λαλοῦν πολλὰ κοκκόρια, λέει ἡ παροιμία, ἀργεῖ νὰ ξημερώση. Ποῦ νὰ βρεθῇ ἄκρη προκειμένου νὰ γίνῃ ἔλεγχος; Ὁ Ἄννας παραπέμπει στὸν Καϊάφα.

ΤΑ «ΜΕΤΩΠΑ»

Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ χρῆμα τοῦ «ἐμπιστευτικοῦ ταμείου» —εἴτε σὲ ρευστά, εἴτε σὲ τσέκ— τὸ διαχειρίζονται ἐλάχιστοι ἀνώτεροι ὑπάλληλοι γνωστοὶ μὲ τὴν ἐπωνυμίαν «πράκτορες τῆς κατηγορίας Α».

Τὸ χρῆμα προέρχεται ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ ὑπηρεσία τῆς D.I.A. ἢ καὶ ἀπὸ ἄλλη ὑπηρεσία πληροφοριῶν καὶ οἱ «πράκτορες τῆς κατηγορίας Α» τὸ διανέμουν σ' ἕναν ὡρισμένο ἀριθμὸ «μετώπων»

Τὰ μέτωπα αὐτά, ποὺ εἶναι ἡ ὀργανισμοὶ δημοσίου δικαίου, ἢ ἐμπορικοὶ καὶ βιομηχανικοὶ οἶκοι ἢ ἄτομα, διανέμουν μὲ τὴ σειρὰ τους τὰ ποσὰ ποὺ τοὺς παραδόθηκαν γιὰ τὴν χρηματοδότησι μιᾶς προκαθωρισμένης ἐπιχειρήσεως, ποὺ ἀποφασίζεται ἐν ὀνόματι τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος. Τὸ γενικὸ λογιστήριο τοῦ κράτους ζητεῖ κατὰ περιόδους δηλώσεις περὶ τῶν ποσῶν ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ ὑπηρεσία τῆς D.I.A. καθὼς καὶ γιὰ τὰ ποσὰ ποὺ ἔχουν στὰ χέρια τους, εἴτε εἰς ρευστὸ χρῆμα εἴτε σὲ τσέκ, οἱ πράκτορες τῶν πρακτόρων τῆς κατηγορίας Α. Ζητεῖ ἐπίσης ὑπογεγραμμένες ἀποδείξεις τῶν προσώπων, ποὺ ἐπωφελήθησαν τῶν μυστικῶν κονδυλίων. Ἐκτὸς αὐτῆς τῆς καθαρῶς λογιστικῆς δικαιοδοσίας, τὸ γενικὸ λογιστήριο δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα ἀναμίξεως ἢ ἐλέγχου ὡς πρὸς τὸν τρόπο, ποὺ διατίθενται αὐτὰ τὰ κονδύλια.

Ἀπὸ ἕνα τέταοιον σύστημα φυσικὸ καὶ ἀναπόδραστο εἶναι νὰ ἐπωφελοῦνται πρόσωπα τοῦ φυράματος τοῦ Τζῶρτζ τῆς Σαϊγκόν. Γιὰ τέτοια ὑποκείμενα τίποτε δὲν εἶναι εὐκολώτερο παρὰ νὰ παρουσιάζουν ἀποδείξεις μὲ ποσὰ ὑπερβαίνοντα κατὰ πολὺ ὅσα πραγματικὰ ἐμέτρησαν. Ἡ διαφορὰ πηγαίνει στὴν τσέπη τους καὶ ὅπως στὴν περίπτωσι τοῦ Τζῶρτζ στὶς καταθέσεις σὲ μιὰ ἑλβετικὴ τράπεζα.

ΑΙΦΝΙΔΙΑΣΜΟΣ

Παρ' ὅλα αὐτὰ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1963 ἀνακαλύφθηκε σ' ἕνα λογαριασμὸ μιὰ «τρύπα» 2.000 δολλαρίων, ἀλλὰ ἐφρόντισε σχεδὸν ἀμέσως νὰ τὴ βουλώσῃ ὁ Τζὼν Γουάϊλυ, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς καταχραστὲς ὑπαλλήλους τοῦ ἀμερικανικοῦ ὑπουργείου ἐθνικῆς ἀμύνης ποὺ ἀναφέραμε.

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἐκίνησε τὴ προσοχὴ τοῦ Τζόζεφ Οὐέλτς, διευθυντοῦ τῆς κινήσεως κεφαλαίων τοῦ ὑπουργείου ἐθνικῆς ἀμύνης. Ὁ Οὐέλτς εὕρισκε τουλάχιστον περίεργο τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἔδειξε ὁ Γουάϊλυ νὰ βουλώσῃ ἐξ ἰδίων τὴν «τρύπα» ποὺ ἀνεκαλύφθη σ' ἕνα λογαριασμὸ τῶν «πρακτόρων τῆς κατηγορίας Α». Ὁ Οὐέλτς, χωρὶς νὰ πῇ τίποτα, ἀπεφάσισε νὰ προβῇ σ' ἕναν αἰφνιδιαστικὸ ἔλεγχο τῶν «πεπραγμένων» ὅλων γενικὰ τῶν πρακτόρων τῆς κατηγορίας Α.

Ὁ ἔλεγχος ἀπέδειξε ὅτι πολλὲς χιλιάδες δολλαρίων τοῦ ταμείου εἶχαν ἀντικατασταθῆ μὲ ἀποδείξεις, ποὺ ἔφεραν ὅλες τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Γουάϊλυ.

Μιὰ καὶ δυὸ ὁ Οὐέλτς ἐπῆγε στὸ ψαφεῖο τοῦ Γουάϊλυ καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ παραδώσῃ ὅλους τοὺς λογαριασμοὺς τῶν πρακτόρων τῆς κατηγορίας Α΄, ποὺ εἶχε ὑπὸ τὴν κατοχή του.

Ὁ Γουάϊλυ τὸν παρακάλεσε νὰ περιμένῃ μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ τακτοποιήσῃ αὐτοὺς τοὺς λογαριασμούς. Ὁ Οὐέλτς δὲν εἶχε ἀντιρρήσεις ὑπὸ τὸν ὅρο ὅμως ἡ «τακτοποίησις» νὰ γίνῃ παρουσία του.

Ἂς σημειωθῆ ὅτι ὁ Γουάϊλυ ἦταν ἕνας ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου ἐθνικῆς ἀμύνης, ἐνῶ ὁ Οὐέλτς ἦταν ἱεραρχικῶς κατώτερος — ἕνας ὑφιστάμενος. Παρ' ὅλα αὐτὰ φάνηκε ἀνένδοτος.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΑΡΜΟΝΙΑ
ΣΗΜΕΡΟΝ 5.15—12.15
Καυτὸ ἀτσάλι ἡ γροθιά του
Θύελλα σωστὴ ἡ ὁρμή του
Ὁ μοναδικὸς διάδοχος τοῦ Μπρούς Λῆ
ΜΠΡΟΥΣ ΛΑ·Ι·
ΑΣΣΟΣ ΣΤΟ ΚΑΡΑΤΕ
ΔΥΝΑΜΙΤΗΣ
ΣΤΟ ΚΟΥΝΓΚ ΦΟΥ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ - ΣΙΝΕΜΑΣΚΟΠ
ΑΥΡΙΟΝ 6.15—12.15
Ἕνα Καράτε σπέσιαλ
Ο ΑΤΣΑΛΕΝΙΟΣ
ΕΒΔΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΤΕ
ΛΛΑ ΜΠΡΟΥΣ ΛΗ

ΚΑΜΕΛΙΑ
ΣΗΜΕΡΟΝ 8.45—12.30
Μία θεότρελλη κωμωδία τοῦ ἀμίμητου
ΘΑΝΑΣΗ ΒΕΓΓΟΥ
ΒΟΗΘΕΙΑ Ο ΒΕΓΓΟΣ
Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ
ΠΡΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΚΑΡΑΤΕ
Μὲ τὸν
ΘΑΝΑΣΗ ΒΕΓΓΟ
ΑΥΡΙΟΝ 8.45—12.30
Ἕνα Γουέστερν σπέσιαλ
ΓΙΓΑΝΤΕΣ
ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ
ΦΡΑΝΚΟ ΝΕΡΟ
ΕΛΛΑ·Ι· ΓΟΥΑΛΛΑΣ

ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ
ΑΠΟ ΑΥΡΙΟΝ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ
12—13—6 ΜΥΣΤΙΚΟ
τοῦ ΡΟΜΠΕΡ ΑΝΡΙΚΟ
14—15—6 Η ΠΗΓΗ ΤΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ
τοῦ ΙΓΚΜΑΡ ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ
16—18—6 ΣΤΕΛΛΑ
τοῦ Μ. ΚΑΚΟΓΙΑΝΝΗ
19—20—6 10 ΜΙΚΡΟΙ ΙΝΔΙΑΝΟΙ
τῆς ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
21—22—6 Ο ΑΘΩΟΣ
τοῦ ΛΟΥΚΙΝΟ ΒΙΣΚΟΝΤΙ
23—25—6 ΒΑΡΥ ΠΕΠΟΝΙ
τοῦ Π. ΤΑΣΣΙΟΥ
26—27—6 ΑΜΕΡΙΚΑ ΑΜΕΡΙΚΑ
τοῦ ΗΛΙΑ ΚΑΖΑΝ
28—29—6 ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ
τοῦ ΛΟΥΚΙΝΟ ΒΙΣΚΟΝΤΙ
30)6—2)7 ΠΑΤΕΡΑΣ ΑΦΕΝΤΗΣ
τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΑΒΙΑΝΙ

ΑΝΟΙΞΙΣ
ΑΥΡΙΟΝ 9—12.50
Μεγαλειῶδες ἀσύγκριτο γεμᾶτο δύναμι καὶ περιπέτεια
Ο ΗΡΑΚΛΗΣ
ΚΑΤΑΚΤΑ
ΤΗΝ ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
ΣΙΝΕΜΑΣΚΟΠ
ΣΗΜΕΡΟΝ
Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΦΑΣΗ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
ΑΓΓ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΝΕΛΗ ΓΚΙΝΗ

ΑΕΛΛΩ
ΑΥΡΙΟΝ
Ο ΤΣΑΡΛΣ ΜΠΡΟΝΣΟΝ καὶ ὁ ΤΕΛΛΥ ΣΑΒΒΑΛΑΣ στὴν περιπέτεια
Η ΠΟΛΙΣ
ΤΗΣ ΒΙΑΣ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
ΣΗΜΕΡΟΝ 8.45-12.15
ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ
ΤΗΣ ΛΕΓΕΩΝΟΣ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ

ΕΛΙΤ
ΑΥΡΙΟΝ
Η ΣΕΞ κωμωδία τῆς χρονιᾶς
Η ΠΑΡΘΕΝΑ Ο ΤΑΥΡΟΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΡΟΪΔΟ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
μὲ τὴν
ΕΝΤΒΙΣ ΦΕΝΕΚ
ΣΗΜΕΡΟΝ 6.30—12.15
ΚΕΟΜΑ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ

ΠΑΛΛΑΣ
ΑΥΡΙΟΝ
Κερανὸς δράσεως
ΤΣΕΝ
ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΣΤΡΑΠΗ
ΤΟΥ ΚΑΡΑΤΕ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
ΣΗΜΕΡΟΝ 6.30—12.15
Η ΑΤΣΑΛΕΝΙΑ ΓΡΟΘΙΑ
ΤΟΥ ΚΟΥΓΚ ΦΟΥ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ

ΖΕΝΙΘ
ΑΥΡΙΟΝ 9.15 — 12.45
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
Μιὰ συγκλονιστικὴ καὶ δραματικὴ ὑπερπεριπέτεια
ΕΡΝΕΣΤ ΜΠΟΡΓΚΙΝ
ΒΕΡΡΑ ΜΑΪΛΣ
στὴν ἐφιαλτικὴ ταινία
ΤΗ ΝΥΧΤΑ
ΠΟΥ ΟΙ ΟΥΡΑΝΟΙ
ΕΠΙΑΣΑΝ ΦΩΤΙΑ
ΣΗΜΕΡΟΝ 9.15—12.15
ΠΟΙΟΣ ΚΟΙΜΗΘΗΚΕ
ΜΕ ΤΗ
ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ
ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ

ΡΕΞ
ΑΥΡΙΟΝ 6.15—12.15
Τὸ γυμνὸ κορμί της ἐρέθιζε ἄνδρες καὶ γυναῖκες
Μιὰ προσφορὰ στὴν τέλεια ἡδονὴ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
ΑΝΝΙ ΑΝΤΕΛ
ΝΙΚΟΛ ΡΟΣ
ΑΙΜΑ
ΚΑΙ ΗΔΟΝΗ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
ΣΗΜΕΡΟΝ 6.15—12.15
ΗΤΑΝ ΗΡΩΕΣ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΛΕΓΑΝ
ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ
ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ
ΑΠΟ 13 ΕΤΩΝ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΚΕΨΗ

Σοσιαλισμὸς χωρὶς Μαρξισμό;

Ἂς μὴ ταυτίζουμε τὴν ὁποια ἰδεολογία μας μὲ τὴν ἀλήθεια

ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΜΩΡΙΣ ΝΤΥΒΕΡΖΕ

ΠΑΡΙΣΙ. Ὁ καθηγητὴς τῆς πολιτειολογίας στὴ Σορβόννη κ. Μωρὶς Ντυβερζὲ δημοσίευσε στὴ «Μόντ» τὸ ἀκόλουθο ἄρθρο μὲ τίτλο «Σοσιαλισμὸς χωρὶς μαρξισμό;» (μὲ ἐρωτηματικό).

Τὸ Ἱσπανικὸ Σοσιαλιστικὸ κόμμα θὰ ἐγκαταλείψει κάθε ἀναφορὰ στὸ μαρξισμό, ὅπως τὸ εὔχεται ὁ ἡγέτης του Φελίπε Γκονζάλες; Ἡ ἐρώτηση ἀφορᾶ σ' ὅλα τὰ κόμματα ποὺ χαρακτηρίζονται σοσιαλιστικά. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς κομμουνιστές, πολλοὶ λίγοι αὐτοχαρακτηρίζονται ἀνοιχτὰ μαρξιστές: τὸ ἱσπανικὸ Σοσιαλιστικὸ Κόμμα ἀποτελεῖ μία ἐξαίρεση. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι Σοσιαλδημοκρατικὰ Κόμματα. Ὅσο ἐκπληκτικὸ καὶ ἂν φαίνεται, δὲν ὑπάρχει ἄμεση οὐνδεση μεταξὺ τῆς φραστικῆς τιμῆς ποὺ ἕνα Σοσιαλιστικὸ Κόμμα κάνει στὸ μαρξισμὸ καὶ τοῦ λιγότερο μεταρρυθμιστικοῦ καὶ περισσότερο ἐπαναστατικοῦ χαρακτήρα τοῦ προσανατολισμοῦ του. Μποροῦμε νὰ ἐπιθυμοῦμε τὴν πλήρη κολλεκτιβοποίηση τῶν μέσων παραγωγῆς καὶ νὰ ἀρνούμαστε τὴ μαρξιστικὴ ἰδεολογία. Μποροῦμε νὰ δεχτοῦμε τὴν τελευταία καὶ νὰ παραμένουμε παράλληλα πολὺ μετριοπαθεῖς.

Ἔτσι, τὸ γαλλικὸ Σοσιαλιστικὸ Κόμμα δὲν ἀναφέρει τὸν μαρξισμὸ στὰ ἐπίσημα ἔγγραφά του ἀλλὰ ἐκφράζει τὴν ἐπιθυμία του «νὰ ὑπαγάγει προοδευτικὰ τὴν καπιταλιστικὴ ἰδιοκτησία σὲ μιὰ κοινωνικὴ ἰδιοκτησία», κάτι ποὺ τοῦ καταλογίζεται. Τὸ Σοσιαλδημοκρατικὸ Κόμμα τῆς Αὐστρίας δέχεται τὸ μαρξισμὸ μέσα στὶς ἰσχύουσες καὶ ἱκανὲς ἰδεολογίες, ἀλλὰ δηλώνει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ φανταστεῖ «παρὰ μόνο τὴν κοινωνικοποίηση τῶν μεγάλων ἐπιχειρήσεων ἢ πανίσχυρη θέση τῶν ὁποίων θέτει σὲ κίνδυνο τὰ παγκόσμια οἰκονομικὰ καὶ πολιτικὰ συμφέροντα», πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἀρκετὰ ρεφορμιστικό. Ἀντίθετα, τὸ Ἐργατικὸ Κόμμα τῆς Βρετανίας ἀναφέρεται στὸν Μὰρξ στὸ Κεφάλαιο Δ΄ τοῦ καταστατικοῦ του, δηλώνοντας ὅτι ὁ σοσιαλισμὸς θεμελιακὰ συνίσταται στὴν ἐγκαθίδρυση τῆς συλλογικῆς ἰδιοκτησίας τῶν μέσων καὶ τῶν ἐργαλείων παραγωγῆς: παραμένει ὅμως πάντα ἀλλεργικὸ ἀπέναντι στὸ μαρξισμό.

Στὸ βάθος, τὸ θέμα ποὺ ἀνοίχτηκε ἀπὸ τὸ ἱσπανικὸ Σοσιαλιστικὸ Κόμμα δὲν ἀναφέρεται στὸ περιεχόμενο τοῦ δόγματος, ἀλλὰ σὰν φύση του. Τὸ νὰ εἶσαι μαρξιστής, δὲν σημαίνει νὰ πιστεύεις μόνον ὅτι ἡ ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων εἶναι, σὲ τελικὴ ἀνάλυση, ἡ βάση ὅλων τῶν κοινωνικῶν ἀλλαγῶν. Ὅτι οἱ ἰδέες, οἱ πολιτισμοί, οἱ μεταποιήσεις, τὰ ἤθη καὶ οἱ θεσμοὶ δὲν εἶναι παρὰ ὑπερδομές. Ὅτι ἡ ἰδιωτικὴ ἀπαλλοτρίωση τῶν μέσων παραγωγῆς γεννᾶ μιὰ πάλη μεταξὺ δύο ἀνταγωνιστικῶν τάξεων, ἐκείνης ποὺ τὰ κατέχει καὶ κείνης ποὺ γιὰ νὰ ζήσει ἔχει μόνο τὴ δύναμη τῆς ἐργασίας της. Ὅτι ἡ τελευταία ἀπ' αὐτὲς κάποια μέρα θὰ κερδίσει καὶ θὰ ἐγκαθιδρύσει ἐπὶ τέλους μιὰ ἰσότιμη κοινωνία ὅπου θὰ ἐξαλειφθεῖ ἡ καταπίεση ἀνθρώπου ἀπὸ ἄνθρωπο.

Τὸ νὰ εἶσαι μαρξιστής, σημαίνει νὰ πιστεύεις ὅτι τὰ ὑπάρχοντα σχήματα ἀξίζουν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὶς θεωρίες ποὺ διατυπώθηκαν τὸν 19ο αἰώνα ἀπὸ ἕναν ἰδιοφυῆ ἄνθρωπο, οἱ ὁποῖες προώθησαν, σημαντικὰ τὶς γνώσεις μας στὸν κοινωνικὸ τομέα, ὅπως ἄλλες θεωρίες ποὺ ἔγιναν ταυτόχρονα ἀπὸ ἄλλους ἰδιοφυεῖς ἀνθρώπους προώθησαν σημαντικὰ τὶς γνώσεις μας στοὺς χώρους τῆς φυσικῆς, τῆς χημείας, τῆς βιολογίας κλπ. Τὸ νὰ εἶσαι μαρξιστὴς σημαίνει νὰ πιστεύεις ὅτι ὁ μαρξισμὸς εἶναι «τὸ ἴδιο πρᾶγμα ποὺ εἶναι καὶ ὁ νόμος τῆς παγκόσμιας βαρύτητας», ὅπως εἶπε κάποιος ἄλλος ἡγέτης τοῦ ἱσπανικοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος. Σημαίνει νὰ πιστεύεις ὅτι ὁ μαρξισμὸς εἶναι «μία ἐπιστημονικὴ ἀντίληψη τοῦ κόσμου», ὅπως διακηρύσσεται στὸ καταστατικὸ τοῦ γαλλικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καὶ ὅπως τὸ θεωροῦν ὅλα τὰ παρόμοια του κόμματα.

Τὸ γαλλικὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα διευκρινίζει ὀρθὰ ὅτι ἡ ἀντίληψη αὐτὴ «θὰ ἐμπλουτίζεται συνέχεια μὲ τὶς κατακτήσεις τῆς ἐπιστήμης». Ὅμως, ἡ φόρμουλα αὐτὴ δείχνει καθαρὰ ὅτι οἱ κατακτήσεις τῆς ἐπιστήμης θὰ προστεθοῦν μόνο σ' ἕνα ἄφθαρτο σύστημα, τὰ θεμελιακὰ στοιχεῖα τοῦ ὁποίου δὲν μποροῦν νὰ ἀμφισβητηθοῦν. Πρᾶγμα ποὺ τὴ διαχωρίζει ἀπὸ τὴν κάθε ἐπιστημονικὴ θεωρία, ἀφοῦ οἱ ἐπιστημονικὲς θεωρίες ποτὲ δὲν εἶναι παρὰ ὑποθετικὰ καὶ προσωρινὰ σύνολα ποὺ μαραίτα θὰ ἀντικατασταθοῦν ἀπὸ ἄλλα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀντικατασταθοῦν ἐπίσης ἀπὸ διαφορετικὰ καί... πάει λέγοντας. Τίποτα δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ σκεφτοῦμε ὅτι οἱ κοινωνικὲς ἐπιστῆμες ξεφεύγουν ἀπὸ αὐτὴ τὴν λογική...

Τὸ νὰ θεωρήσουμε τὸν μαρξισμὸ σὰν ἐπιστήμη εἶναι μιὰ ἀντιεπιστημονικὴ στάση, ποὺ κρύβει τὸν μύθο ἢ τὴν ἰδεολογία. Ἡ στάση αὐτὴ ἔχει μιὰ θεμελιακὴ σημασία. Ἀποτελεῖ τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ στηρίγματα τοῦ μονολιθισμοῦ τῶν Κομμουνιστικῶν κομμάτων. Τὸ ἄλλο δημιουργεῖται ἀπὸ τὶς δομές του. Εἶναι παράδοξο ὅτι μόνο τὸ δεύτερο καταγγέλθηκε καὶ ἀναλύθηκε ἀπὸ τοὺς διανοούμενους τοῦ γαλλικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, ἐνῶ τὸ πρῶτο στὴν πραγματικότητα δὲν τέθηκε σὲ ἀμφισβήτηση. Πρακτικὰ καὶ τὰ δύο εἶναι ἀξεχώριστα. Ὁ δημοκρατικὸς συγκεντρωτισμός, ἡ ἐξύφανση κάθετων σχέσεων ποὺ δημιουργοῦνται μὲ τὴν πρωτοκαθεδρία, ἡ ἔλλειψη ἐσωτερικοῦ διαλόγου, εἶναι κατὰ μεγάλο μέρος ἡ συνέχεια τῆς εἰδικῆς φύσης ποὺ ἔχει τὰ δόντια. Ὅταν μία ἰδεολογία θεωρεῖται σὰν ἐπιστήμη, δηλαδὴ σὰν ἀλήθεια, τότε ἡ ἴδια της ἡ φύση δὲν ἐπιτρέπει τὴν πειραματικὴ ἐπαλήθευση, στὴν ὁποία στηρίζεται ἡ ἐπιστήμη, παίρνει ἀναγκαστικὰ τὸν χαρακτήρα ἑνὸς κώδικα θρησκευτικῶν ἀρχῶν καὶ ἡ ἀργάνωση γίνεται ταυτόχρονα ὁ ἄγρυπνος φύλακας καὶ ὁ ἀλάνθαστος ἑρμηνευτὴς αὐτοῦ τοῦ κώδικα.

Μπορεῖ νὰ δεχτεῖ ὅτι ὁ μαρξισμὸς συλλογισμὸς ἀκολουθεῖ μιὰ δογματικὴ χειρονομία. Στηρίζει τὴν ἀξία τῶν προτάσεων, μὲ ἕνα παιχνίδι ἀναφορῶν καὶ παραπομπῶν, στοὺς πατέρες τῆς Ἐκκλησίας (Μάρξ, Ἔνγκελς, Λένιν), ὅπως γινόταν καὶ ἀπὸ τοὺς σχολαστικοὺς τοῦ Μεσαίωνα. Παρατηρήθηκε κάποια πρόοδος μὲ τὴν ἀναφορὰ σὲ νέους θεολόγους, ποὺ προοδευτικὰ μπῆκαν στὰ ἱερὰ «Γκούλαγ». Οἱ σεκτοριστικὲς ὁμάδες ἔχουν τοὺς δικοὺς τους ἱερεῖς — συγγραφεῖς (Τρότσκυ, Μάο). Εἶναι ἐκπληκτικὸ ὅτι ἡ πρόοδος ἑνὸς συστήματος ποὺ χαρακτηρίζεται ἐπιστημονικό, δὲν προέρχεται καθόλου ἀπὸ νέα δεδομένα τῆς ἐμπειρίας, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ καινούργια ἀνάγνωση τῶν θεωρητικῶν κειμένων: γιὰ παράδειγμα, ὅπως ἐκείνη ποὺ ὁ Ἀλτουσὲρ πρότεινε νὰ γίνει στὸν Μάρξ.

Τὸ νὰ διατηρηθεῖ ἢ νὰ ἀπορριφθεῖ ἡ ἀναφορὰ στὸν μαρξισμό, ἀπὸ ἕνα κόμμα ποὺ χαρακτηρίζεται σοσιαλιστικό, αὐτὸ σημαίνει σήμερα νὰ παραμένουμε στὴν θεολογικὴ ἐποχὴ ἢ νὰ στραφοῦμε στὴ θετικὴ ἐποχή, ἀκολουθώντας τὴν γλώσσα τοῦ Ἤγκυοτ Κντ. Τὸ ἱσπανικὸ Σοσιαλιστικὸ Κόμμα φαίνεται νὰ ἔχει ἤδη ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὴν πρώτη καὶ νὰ εἶναι πιὸ κοντὰ στὴν δεύτερη. Δὲν εἶναι τίποτε πιὸ φυσικὸ νὰ κάνεις τὶς λέξεις νὰ συμφωνοῦν μὲ τὰ γεγονότα.

Ὁ μαρξισμὸς δὲν εἶναι μία ἐπιστήμη, δηλαδὴ ἕνα σύνολο ἀληθινῶν προτάσεων. Ὅμως, δὲν εἶναι ἐπίσης μία ἀντι—ἐπιστήμη, δηλαδὴ ἕνα σύνολο ψεύτικων προτάσεων. Τὰ Σοσιαλιστικὰ Κόμματα δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀπορρίψουν σὰν μέθοδο ἔρευνας ἀλλὰ νὰ τὸν δεχτοῦν ὅπως καὶ κάθε ἄλλη μέθοδο ἔρευνας, ἀντιπαραθέτοντας τὰ ἀποτελέσματά της στὴν ἐμπειρία.

Στὴν πραγματικότητα, αὐτὸ τὸ κάνουν σχεδὸν ὅλοι, εἴτε τὸ ὁμολογοῦν, εἴτε ὄχι. Οἱ συζητήσεις ποὺ γίνονται στὸ ἱσπανικὸ Σοσιαλιστικὸ Κόμμα ἔχουν ἐπίσης μία συμβολικὴ κυρίως, παρὰ πραγματικὴ σπουδαιότητα. Τὸ θέμα τῆς ἀναφορᾶς στὸν μαρξισμὸ καὶ τῆς ἄρνησης νὰ θεωρεῖται σὰν ἐπιστήμη, τίθεται στὰ Κομμουνιστικὰ Κόμματα. Αὐτὸ καθοδηγεῖ κάθε τοῦς ἐξέλιξη μέσα στὶς πλουραλιστικὲς δημοκρατίες: δηλαδὴ στὴν ἀνάπτυξη ἑνὸς αὐθεντικοῦ εὐρωκομμουνισμοῦ. Τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι νὰ ἀμφισβητηθεῖ αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ δόγμα, ὅπως ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου. Τὸ πρόβλημα εἶναι νὰ ἀρνηθοῦμε νὰ θεωροῦμε μιὰ ἰδεολογία σὰν τὴν ἀλήθεια, πρᾶγμα ποὺ ὁδηγεῖ ἀναπόφευκτα σὲ μιὰ ὀργάνωση ποὺ χαρακτηρ